

Gminna Biblioteka Publiczna w Tarnowie Opolskim.

24.01.2023 r – „ Dzień z książką; Książka, którą warto przeczytać”.

Temat spotkania: „ Zachwyt nad ziarnkiem piasku. O poezji Wisławy Szymborskiej”.

Moderator spotkania: dr nauk humanistycznych Elżbieta Skrzypek.

Wisława Szymborska napisała około 350 wierszy, zapewniły jej one w 1996 roku literacką Nagrodę Nobla.

Jako poetka Szymborska zadebiutowała w marcu roku 1945 wierszem "Szukam słowa" w dodatku do "Dziennika Polskiego" pt. "Walka". Pierwszy opublikowany tomik to "Dlatego żyjemy" (1952)

Twórczość Wisławy Szymborskiej, cechuje precyzja słowa, posługiwanie się ironią i paradoksem, przedstawianie przetworzonych poetycko treści filozoficznych. Prostota jej wierszy trafia w gust współczesnego odbiorcy

Sposób, w jaki Szymborska postrzega świat wynikać może z rozmaitych interpretacji jej wierszy. Interpretacje te stanowią dialog świata autorskiego ze światem czytelnika. Poetka przekonuje, że poezji nie da się zdefiniować jednoznacznie; w jej wierszach padają ważne pytania o szeroko rozumianą naturę, kulturę, filozofię, a odpowiedź prawie zawsze brzmi "nie wiem", "nie jestem pewna". Wisława Szymborska, to poetka wolna od nadziei i metafizycznych złudzeń, dlatego posługuje się subtelną ironią, konceptem, kpina, kontrastem, paradoksem. Rozważa to, co pojedyncze, poszczególne, jednostkowe i na pozór, na pierwszy rzut oka, niewidoczne. Mówiąc przekornie "nie wiem, co to poezja i nie wiem i trzymam się tego jak zbawiennej poręczy", proponuje zabawę grą z konwencjami w literaturze i sztuce oraz językiem często potocznym, lapidarnym, oszczędnym. Pochwala relatywizm, nie ufając ludzkiemu poznaniu, doświadczeniu,

kwestionując nawet naukę.

Jej wiersze, będące często małymi traktatami filozoficznym, sugerują, abyśmy wobec świata i nas samych zachowali dystans, bo wszystko może okazać się względne. Mówi, na ogół ironicznie, wiele o człowieku i człowieczeństwie, o przemijaniu, kruchości ludzkiej kondycji, o niepewności, wątpliwym i strachu, ale niczego czytelnikowi nie nakazuje, nie ostrzega, a jeśli już to subtelnie sugeruje podpowiadając własną refleksję.

Treść jej artystycznej wypowiedzi zaskakuje skrótością, poszczególnością, w opozycji do masy, ogółu, "wszystkiego". Formułując różne prawdy o człowieku, kontrastuje ze sobą dwie perspektywy: ogółu ludzkości i pojedynczego, a więc wyjątkowego ludzkiego bytu. Mówi: "wolę lubić ludzi, niż kochać ludzkość".

Kiedy pisze o uczuciach przekonuje odejściem od konwencjonalnego języka na rzecz języka potocznego.

Szyborska neguje ustalone prawdy, budując światy o takiej wrażliwości, która przekracza zwykłe ludzkie doświadczenie, sugerując czytelnikowi, aby kwestionował oczywistości i poszukiwał własnego odbioru świata. Jej głos to upominanie się o wolność, jednostkowość, indywidualizm, podmiotowość, a więc te wartości, które są najbardziej zagrożone.

Wielkim kunsztem artystycznym wykazała się Szyborska również tworząc kolaże, a także zabawne, humorystyczne formy literackie takie jak limeryki, odwódki, altruistki i moskaliki.

Szczególnie spodobał się nam wiersz:

„ Nic dwa razy”

Wiersz ten jest poetycką ilustracją przekonania, że los człowieka jest неповtarzalny, niczego nie można przeżyć na nowo, poprawić, rozstrzygnąć inaczej, niemożliwością jest przeżyć coś dwa razy w identyczny sposób.

